

Tűz van, babám!

Belépek az épületbe és egy teljesen szürreális, esetlen és túlrendezett kép tárul a szemem elé.

A régi, poros bérház udvarát nagy, piros reflektor fénye világítja meg, a tér közepén egy fiatalasszony szoptatja gyermekét. Mögöttük sok leláncolatlan bicikli sorakozik hanyagul egy korlátnak támasztva, jobbra egy kimustrált Trabant áll, a nő mellett pedig egy vak ember botorkál kifelé az épületből, fehér bottal a kezében.

Míndez nem egy hatvanas évekbeli hippy kommunáról készült archív felvétel. A múlt hónapban fotóztam a Terézváros közepén, egy köpésnyire a Zeneművészeti Egyetemtől és az Operaháztól: egy pillanatkép a Tűzraktér kulturális központ udvaráról. Amint beléptem az udvarra, fellelegeztem. A látványból azonnal tudtam: ez nem az a hely, ahol két hetet kell várnom, hogy megkapjam a fotózáshoz szükséges akkreditációt a sajtóirodától, és arról sem kell nyilatkoznom, hogy minden képet bemutatom majd publikálás előtt, hogy ily módon is kontrollálhassák a hely imidzsét. Azért jöttem ide fotózni, mert márciusban nagy port kavart fel a hír, hogy bezárják a Tűzraktér. Az önkormányzat kiírt egy új pályázatot, amelynek a jelenlegi üzemeltető alapítvány nem tud megfelelni, így kénytelen-kelletlen menniük kell a művészeknek. Miért is? Az önkormányzat érvelését ésszerű megfontolások is alátámasztják. Például kevés bérleti díjat kapnak az épületért, és mi tagadás, előfordul, hogy 20-30 üres borosüvegbe is bele lehet botlani egy festőműhely ajtaja mögött.

A bérház állítólag balesetveszélyes, hiszen megesett, hogy a lépcső hézagait deszkával pótolták, és az emeleti korlát amplitúdója is nagyobb a nagykönyvben előírtnál. Az ilyenformán pusztán a gazdasági és biztonságtechnikai kérdésekre kihegyezett hatósági érvrendszert pedig nehéz megcáfolni. Mert mi is a Tűzraktér valójában, az alkotók szemszögéből?

Egy „tér, ami összeköt, befogad és új gondolatokra, kreatív létre ösztönöz. Aki nyitottan és kulturális törekvésekkel tér be hozzánk, az biztos, hogy jó helyre, közösségre talál elképzeléseihez...” - írja az alapítvány honlapjukon.

Festők, színészek, preparátorok, nyelvtanárok, artisták, fotósok, animátorok, zenészek, ruhatervezők, életművészek és bolondok. A közös bennük, hogy inspirálja őket a közösség, a tér és az együttlét. Az ajtók gyakran nyitva vannak, be lehet lesni, senki nem zavarja el a kukucskálót, inkább beinvitálják az ismeretlen egy pohár borra.

Sőt, lehet csatlakozni az alkotómunkához is: a kezdő zsonglőr, vagy a színművészeti kimagasló diákok itt segítséget kapnak. Egy este az egyik szobában összegyűlt az épületből néhány barát, pukkant az üveg dugója, és elkezdtek drótokból installációt hajtogatni. Nem tudták, mi kerekedik ki belőle, nem voltak szobrászok, csupán alkotni szerettek volna valamit. Közben a szoba sarkában egy festő grafitceruzával satírozott egy vázlatot, és a politikai nézeteit osztotta meg a dróthajtogatókkal. A folyosón valaki szavalt, az udvaron emberek gyülekeztek az esti színházi előadásra várva. A szó legjobb értelmében vett, valódi, alkotó hippy kommuna működött a Terézváros közepén.

De a bürokrácia nem szereti a spontaneitást, és nem barátja a nonkonformista közösségeknek. Tanúja voltam, ahogyan a hatóság szobáról-szobára járva dokumentálta a hanyagságokat, a mosatlan edényeket, a hibákat. Nem nézte meg a falon levő festményeket, nem kérdezte az artistákat, hogy mit jelent nekik az évek alatt nagy nehézségek árán kialakított próbatermük, és egyáltalán nem értette, hogy minek kell drótból installációt hajtogatni.

Eddig még nem kellett kiköltözniük az alkotóknak, de a hónapok óta tartó huza-vona, a bizonytalanság miatt már szivárognak el a művészek, új műhelyeket keresve a városban. Hogy mikor, hol és hogyan állhatna össze újra egy alkotói tér és közösség a megszüntetésre ítélt helyett, nem tudható. – Az önkormányzat rendezett, szabályozott, kontrollált keretek közötti, kulturált szórakozást ígér.

ANDRÁS HAJDÚ D.

It's burning, baby!

A great scandal started in March (2011) among the people, as well as, in the media about an alternative cultural centre and community place in the heart of Budapest, the so called *Tűzraktér*. The core of the problem was caused by the intention of the local council to empty this estate and give it new functions. But *Tűzraktér* has a history as well as a spirit. This is a centre for different artists, musicians, photographers, designers, etc., a community space that is always open, always welcoming, that inspires new ideas and creativity. This photo essay is a snapshot about the life of its people, its community. The photos explore the essence of *Tűzraktér* and introduce its meaning through moments, details and segments of the whole. But the future of *Tűzraktér* remains undecided for the time being.

